

JO YLI 30 MILJOONAA MYYTYÄ
KIRJAA JÄNNITYKSEN MESTARILTA

PETER JAMES

**TIEDÄN MISSÄ OLET,
TIEDÄN MITÄ TEET**

Tiedän missä olet, tiedän mitä teet

PETER JAMES

TIEDÄN MISSÄ OLET, TIEDÄN MITÄ TEET

Englannin kielestä kääntänyt
Maikki Soro

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

www.minervakustannus.fi

Englanninkielinen alkuperäisteos

Peter James: *I Follow You*

© Really Scary Books Ltd./Peter James, 2020

Suomenkielinen laitos

© Minerva Kustannus, 2022

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Suomennos Maikki Soro

Kansi, ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-415-7

Painettu EU:ssa, Scandbook 2022

*Rakkaalle vaimolleni Laralle,
joka antoi idean ja innoituksen tähän kirjaan*

1

Perjantai 7. joulukuuta

Ajoitus on kaikki kaikessa.

Tämä oli Marcus Valentininen elämän ohjenuora. Hänen mantransa. Hän oli aina moitteettoman täsmällinen ja yhtä pikkutarkka kaikessa muussakin, mitä teki, pukeutumisestaan lähtien. Hänestä oli tärkeää pukeutua aina tilanteen mukaan, ja jokaisen vaatekappaleen oli oltava hohtavan puhdas ja silitetty, olipa sitten kyse puvuista, joita hän käytti töissä, golfvarusteista tai villatakista, pikeepaidoista ja chinoista, joita hän tavallisesti piti kotonaan.

Tohtori Valentinella oli harmaantuvat siististi leikatut hiukset, suora joskin kookkaanlainen nenä, harmaat pistävät silmät ja täydellinen ryhti, jonka ansiosta hänen roteva vartensa vaikutti lähes 180-senttiseltä. Näiden piirteidensä vuoksi hän muistutti toisinaan petolintua, joka tarkkaili kaikkia ja kaikkea hieman liian valppaasti. Lukuivat potilaat palvoivat häntä, vaikka osa työtovereista sairaalassa pitikin häntä aavistuksen verran ylimielisenä. Mutta he soivat sen hänelle, koska hän oli niin pätevä – eikä vain pätevä vaan suorastaan nerokas. Hän oli lääkäri, jolta monet kollegat erikoisalastaan riippumatta kysyivät ensimmäiseksi neuvoa mihin tahansa potilaaseensa liittyvään ongelmaan.

Marcus Valentine oli nyt puolessavälissä viittäkymmentä ja uransa huipulla. Hän myönsi nauttivansa suosiostaan, mutta olihan hän tehnyt töitäkin sen eteen, uhrannut vuosikaudet suuren osan sosiaalisesta ja perhe-elämästään. Nyt oli vihdoinkin aika nauttia niistä.

Tosin tästä päivästä oli nautinto kaukana. Hän oli myöhässä. Pahasti myöhässä. Hän oli nukkunut pommiin. Sen ei olisi pitänyt stressata näin paljon, mutta hän ei mahtanut sille mitään. Hän vilkaisi ensin rannekelloaan ja sitten auton kelloa varmistaakseen, että ajat täsmäsivät. Hän oli pahasti myöhässä. Koko päivän aika-taulu oli pielessä.

Hänen vaimonsa Claire oli naureskellut monesti, että hänen hautakiveensäkin vielä kaiverrettaisiin *Ajoitus on kaikki kaikessa*.

Marcus tiesi, että asiasta oli tullut hänelle lievä pakkomielle, mutta hänelle täsmällisyys oli elämän ja kuoleman kysymys. Se oli ehdottoman tärkeää hänen ammatissaan, odottavien äitien synnytyksajan arvioinnissa ja itse synnytyksen kriittisissä vaiheissa. Se oli olennaista periaatteessa kaikessa, mikä liittyi hänen elämäänsä. Ja jokaisen muunkin elämään.

Clairen työ johdon valmentajana oli paljon joustavampaa, ja hän teki sitä kellonajasta riippumatta. Marcus ei olisi koskaan pysynyt siihen. Hän halusi aina olla reilusti etuajassa junassa ja lentoasemalla, jopa golfharrastuksessaan. Hän halusi mennä konserttisaliin heti kun ovet avattiin ja elokuviin ennen trailereiden alkua, ja Claire koetteli jatkuvasti hänen hermojaan jättämällä kaiken viime tinkaankin. Mutta Claire olikin tullut maailmaan kolme viikkoa yliaikaisena. Ehkä sillä oli jotakin tekemistä asian kanssa.

Marcus ei silti osannut kuvitellakaan, kuinka paljon saattoi tosiaan olla kiinni ajoituksesta, kun hän ajoi tänään kello 8.40 Victoria Avenuen aamuruuhkassa kohti työpaikkaansa Jersey keskus-sairaalaan ja hamuili vapaalla kädellä Ray-Banejaan, koska aurinko paistoi kirkkaasti suoraan edestäpäin.

Hän laitto aurinkolasit silmilleen aavistamatta, että minuutin kuluttua hänen elämänsä muuttuisi lopullisesti.

Itse asiassa hän olisi huomannut tarkistaessaan, että siihen meni aikaa tasan neljäkymmentäseitsemän sekuntia.

2

Perjantai 7. joulukuuta

Aika oli pysähtynyt.

Georgie Macleanin urheilukello oli sammahtanut. Hän seiso i vilkkaan tien risteyksessä, jonka kautta hän tapasi juosta aamuisin rannalle. Valot olivat jälleen kerran punaiset jalankulkijoille, mutta hänen huomionsa kiinnittyi ensisijaisesti kelloon. Hänen piti rikkoa tänään ennätyksensä, mutta riivattu kapine lakkasi toimimasta!

Älä nyt juuri petä!

Tässä oli maailman hitaimmat liikennevalot. Niiltä kesti ikuisuuden vaihtua. Jos risteykseen ei sattunut tulemaan vihreillä, juoksuaika meni pilalle. Oli vain pakko odottaa ja hölkätä paikoillaan, jotta pysyisi lämpimänä koleassa aamusäässä. Liikennettä oli niin paljon, ettei autojen välistä uskaltanut lähteä pujottelemaan. Sitä paitsi melkein kaikki ajoivat ylinopeutta.

Georgie tuijotti ja rukoili mielessään uutta upeaa juoksukelloaan, kaikin herkuin varustettua huippuluokan laitettaan, joka tuntui tekevän mitä tahansa paitsi näyttävän aikaa. Eikä se nyt tehnyt niitä muitakaan asioita. Tällä hetkellä se oli pelkkä hyödytön punamusta rannekoru.

Hän oli vain halunnut jotakin vanhan hyvin palvelleen urheilukellonsa tilalle sen mentyä rikki, jonkin laitteen, jossa olisi sykemitari ja GPS ja jonka voisi liittää RunMaster-juoksuappiin. Urheiluliikkeen myyjä oli kehunut, että tässä mallissa oli tehokkaampi tietokone kuin NASAlla ensimmäisen kuulennon aikaan. ”Onko sellaiselle todellakin tarvetta tavallisessa juoksukellossa?” Georgie oli kysynyt. ”On, todellakin”, mies oli vakuuttanut kirkkain silmin.

Ja nyt Georgie oli todellakin raivoissaan. Valon vaihtuessa lopulta vihreäksi hän juoksi tielle ja huomasi mustan Porschen liian myöhään. Kuljettaja oli ajanut epähuomiossa päin punaisia. Kuljettaja, jolla oli päheät aurinkolasit ja joka ei edes katsonut tielle päin.

Georgie jähmettyi paikoilleen ja heilautti kätensä vatsassaan kasvavan pikkuruisen ihmisenalun suojaksi.

3

Perjantai 7. joulukuuta

Marcus Valentine puhisi harmista. Claire ei tuntunut ymmärtävän lausetta *Minulla on kiireellinen potilas*. Mikä siinä oli epäselvää?

Hän oli aikoinaan rakastunut vaimoonsa ensi silmäyksellä. Se oli tapahtunut Clairen pitämällä esimiestyön kurssilla seuraavana vuonna sen jälkeen, kun hän oli muuttanut Jerseyyn ja aloittanut uuden elämän paikallisen sairaalan naistentautien erikoislääkärinä. Claire oli pitkä, hoikka ja kaunis nainen, jolla oli aina suu hymyssä. Hän muistutti vaaleista hiuksistaan huolimatta tavattomasti tyttöä, johon Marcus oli hullaantunut murrosiässä. Tyttöä nimeltä Lynette.

Hän muistaisi ikuisesti ensi tapaamisensa Lynetten kanssa. Silloin oli täydellinen keskikesän lauantai-iltapäivä. Hän oli kuudentoista ja loikoili ruohikossa pensaan takana piilossa opettajilta, polttamassa salaa muutaman koulukaverin kanssa, jotka lintsasivat hekin krikettipelistä. Yhdellä oli mukanaan radio, jossa soi Jason Donovanin *Sealed With a Kiss*.

Ja sen soidessa he näkivät uskomattoman ilmestyksen.

Tytöllä oli loputtoman pitkät sääret, punainen hulmuava tukka, tummat aurinkolasit ja viekoittelevan lyhyt valkoinen mekko, joka myötäili hänen muotojaan. Hän käveli heidän luokseen niityn poikki, esitteli itsensä, pummasi tupakan ja istahti flirttailemaan heidän kaikkien kanssa. Hän kysyi heidän nimensä, ja jokainen yritti parhaansa mukaan tehdä vaikutuksen häneen. Sitten Lynette lähti pois pitkin askelin, puhalsi lentosuukon ja heilautti kättään kutsuvasti.

Marcus oli varma, että hänelle.

"Hyvä mäihä, Marcus!" yksi hänen kavereistaan sanoi. "Se tykkää susta – en kyllä tajua, mitä se näkee tollasessa finninaamasssa pösilössä."

"Se on varmaan sokea – sen takia sillä on noi tummat lasit!" toinen vinoili.

Marcus ei piitannut toisten huutelusta vaan nousi ylös ja kiiruhti tytön perään. Lynette vilkaisi häntä keimailevasti ja pysähtyi. Ja sitten pussasi häntä pitkään ja kiihkeästi hänen kavereidensa edessä. Kaikki katsoivat heitä suu auki – ja hillittömän kateellisina.

Seuraavina päivinä hän tapasi Lynetten kolme kertaa, aina hyvin pikaisesti. He vaihtoivat vain pari sanaa, ja sitten seurasi kiihkeä kielisuudelma. Siinä kaikki, koska Lynettellä oli aina kiire jonnekin. Hän alkoi olla aivan hulluna tyttöön.

”Koska nähdään taas?” hän kysyi kolmannella kerralla aivan häkeltyneenä onnestaan.

”Vaikka huomenna? Sama aika, sama paikka?” Lynette vastasi. ”Ja ilman kavereitasi, jos sopii?”

Marcus nukkui sinä yönä tuskin silmäystäkään haaveillessaan työstä. Seuraavana päivänä hän pinnasi maastajuoksesta ja asetui pensaiden taakse odottamaan kolmelta iltapäivällä, puoli tuntia ennen sovittua tapaamisaikaa. Lynette saapui täsmällisesti, ja Marcus huikkasi hänet luokseen ja nousi seisomaan.

Sillä kerralla he suutelivat ennen kuin sanoivat sanaakaan. Marcuksen yllätykseksi Lynette sujautti käden hänen shortsiansa sisään ja tarttui hänen penikseensä.

Lynette alkoi liikuttaa kättään edestakaisin, katsoi häntä hymyillen silmiin ja sanoi: ”Vau, sinulla on tosi iso. Mahtuisiko se sisälleni? Mitä luulet?”

Marcus haukkoi henkeään eikä pystynyt vastaamaan, ja parin sekunnin kuluttua hän laukesi.

”Tykkäsitkö?” Lynette kysyi hellittämättä vielä otettaan.

”Voi pyhä jysäys!”

Lynette katsoi Marcusta taas silmiin. ”Tehdään tämä kunnolla. Sopiiko ensi lauantaina, samaan aikaan?”

”Ensi lauantaina.” Marcus paloi halusta päästä kertomaan uutisen kavereilleen. Toisaalta hän pelkäsi, että he vakoilisivat häntä. ”Ensi lauantaina, joo, ehdottomasti!”

”Tuo pari kumia.”

”Kumia?”

”Kondomeja.”

Marcus vietti jälleen unettomia öitä ja uskalsi lopulta loppuviikolla käydä lähikaupungissa, joka ei ollut paljon maalaiskylää

suurempi, ostamassa apteekista Durex-pakkauksen. Kassaneiti oli vain pari vuotta häntä vanhempi, ja Marcus maksoi ostoksensa posket tulipunaisina. Samalla hän vilkuili ympärilleen siltä varalta, että liikkeessä oli joku hänen opettajistaan.

Hänen harmikseen lauantaiaamuna satoi kaatamalla, ja hän tajusi, ettei tiennyt Lynetten puhelinnumeroa eikä edes sukunimeä. Hän tiesi vain, että tyttö oli Lynette. Kolmeen mennessä iltapäivällä sade kuitenkin hiipui lämpimäksi tihkusateeksi. Marcus asteli niityn poikki kondomit visusti bleiserinsä taskussa, iho kananlihalla jännityksestä, leuka lemuten partavedelle ja hampaat vasta harjattuina. Hän piti parkatakkia mytyssä kainalossaan, ettei se kastuisi. He voisivat maata sen päällä, hän suunnitteli.

Kello tuli puoli neljä, sitten neljä, sitten puoli viisi. Marcusen mieli mustui mustumistaan. Viiden aikaan hän tarpoi koululle likomärkänä ja lohduttomana. Ehkä Lynette tulisi huomenna, jos olisi parempi ilma, hän ajatteli epätoivoisena, sydän aivan solmussa.

Sunnuntaina aurinko paistoikin upeasti. Marcus odotti jälleen koko iltapäivän, mutta Lynette ei tullut. Eikä seuraavallakaan viikolla.

Kului kolme piinallisen pitkää viikkoa, ennen kuin hän näki Lynetten seuraavan kerran. Kolme viikkoa, joiden ajan hän vain haaveili työstään. Lynette oli vallannut hänen ajatuksensa ja unelmansa niin täydellisesti, että hänen oli mahdotonta keskittyä koulunkäyntiin. Sinä lauantaina hän vaihtoi koulun jälkeen päälleen shortsit ja t-paidan ja lähti kaupungille jälleen siinä toivossa, että Lynette sattuisi olemaan shoppailemassa.

Ja ilokseen hän näkikin Lynetten! Vihdoinkin! Tämä nousi moottoripyörän takaritsalta suoraan hänen eteensä motoristikahvilan luona. Kuskin paikalla istui parrakas tatuoitu korsto, jolla oli mesinkiniitein koristetut nahkaiset prätkävaatteet.

Marcus pysähtyi tuijottamaan, kun Lynette riisui kypäränsä ja vapautti pitkät hiuksensa heilauttamalla päätään kuin kaunis villivarsa.

”Hei, Lynette!” hän sanoi.

Lynette ei edes katsonut häntä vaan kietoi kätensä korston ympärille ja suuteli tätä. Sitten molemmat lähtivät kahvilan suuntaan kypärät kädessään.

"Lynette!" Marcus huusi. "Hei, Lynette!"

Hän kiiruhti tytön jälkeen, mutta tämä vilkaisi häntä halveksivasti ja murskaavasti ja jatkoi matkaa.

Prätkämies pysähtyi ja tukki hänen tiensä. "Onko jotain asiaa, pullukka?" Mies heristi tatuoitua nyrkkiään, jossa kimalteli suuria sormuksia. "Haluatko turpiin?"

"Ei kun – halusin vain moikata häntä!"

Lynette oli seisahtunut, katsoi häntä hetken ja kääntyi sitten pois päin.

Marcus katseli, kun pari meni käsi kädessä kahvilaan.

Mutta Lynette ei ollut vielä kukaan kadonnut hänen haaveistaan. Ei hän tyttöä päivittäin ajatellut, mutta elämänsä käännekohtissa – kuten molemmissa häissään – hän myönsi kyllä miettivänsä tätä. Aprikoivansa, miltä tuntuisi, jos morsian olisikin Lynette. Suoritettuaan lääkärin opintonsa Lontoossa hän oli saanut töitä Bristolin yliopistollisesta sairaalasta ja tavannut siellä ensimmäisen vaimonsa Elainen. Heidän avioliittonsa oli katastrofi. Hän teki töitä kellon ympäri edetäkseen urallaan ja pettyi suuresti, kun Elaine tuli raskaaksi jo muutaman kuukauden kuluttua. Raskaus päättyi keskenmenoon, mutta sen jälkeen Elaine oli aivan sekaisin ja hän itse paiski entistä lujemmin töitä, ja heidän liittonsa ajautui katkeraan eroon.

Eroprosessin aikana hän huomasi, että Jersey'n keskussairaala-ssa oli virka avoinna. Hän haki sitä ja sai paikan.

Sitten hän tapasi Clairen Jerseyssä, ja kaikki muistot siitä ihanasta kesäpäivästä ja Jason Donovanin laulusta tulvivat takaisin mieleen.

Avioliitto Clairen kanssa tuntui antavan sen, mitä hänen elämänsänsä oli puuttunut. Ensimmäiset kaksi vuotta heillä olikin suunnattoman ihanaa kauniissa kodissaan Saint Breladen kukkulalla, josta avautui häikäisevä näköala merelle päin. Heidän suhteensa oli niin läheinen, että hän tunsu toisinaan – varsinkin parin viinilasillisen jälkeen – houkutusta kertoa Clairelle lapsuutensa synkästä salaisuudesta, jonka hän oli pitänyt visusti omana tietonaan. Mutta sitä kiusausta hän aina vastusti.

Sitten he saivat kaksoset, ja heidän suhteensa muuttui väistämästä. Kolmannen vauvan myötä se muuttui entistä enemmän. Tällä kertaa hän oli ollut täysin valmis isän rooliin, toisin kuin edellisessä avioliitossaan. Lasten ansiosta hän sai viettää täysipainoista

perheellisen miehen elämää. Hän ei vain pitänyt siitä tunteesta, että oli jäänyt Clairen elämässä neljännelle sijalle.

Claire oli säilyttänyt huumorintajunsa, vaikka vietti suurimman osan ajasta kotona kahden vaativan kolmivuotiaan, Rhysin ja Amelian, ja vielä vaativamman yhdeksänkuuisen Cormac-pojan kanssa, joka tunnettiin myös nimellä *puklukone*. Kolmen alle viisivuotiaan lapsen hoito oli joka tapauksessa äärettömän stressaavaa, ja se oli jo vaatinut veronsa heidän suhteessaan. Marcus voi vain toivoa, että tilanne paranisi lasten kasvaessa. Murheistaan huolimatta hän oli silti ulkopuolisten silmissä aina ylpeä ja onnellinen perheenisä.

Hän oli nähnyt jo ties kuinka monen ystäväpariskunnan kasvavan erilleen lasten syntymän jälkeen, ja hänen omat vanhempansa olivat, luoja nähköön, kaukana malliesimerkistä. Hän oli tajunnut vuosien mittaan, etteivät lapset todellakaan aina yhdistäneet vanhempiaan vaan johtivat usein liiton hajoamiseen. Mutta vaikka vanhemmat syyttivät lapsia, hän tiesi, että asia oli todellisuudessa päinvastoin. Lapset eivät pilanneet vanhempiaan, mutta vanhemmat saattoivat kyllä pilata lapsensa.

Onnistuisivatko he paremmin Clairen kanssa?

Eivät ainakaan tämän aamun koettelemusten perusteella. Kaksoiset olivat tapelleet ja vieneet äitinsä huomion niin, että tämä oli antanut aivan liian kuumaa maitoa Cormacille. Ja sen jälkeen Claire oli vielä alkanut pommittaa häntä kysymyksillä ja asettunut ulko-oven tukkeeksi. Hänen pituisensa ihmismuuri, hurja vaalea tukkapehko kasvojensa ympärillä.

Koska ajattelit tuoda joulukuusen?

Keitä meille on tulossa jouluksi?

Mitä jouluvaloja laitettaisiin pihalle?

Koska annat listan lahjatoiveistasi? Ja ostammeko kaksosille samat vai eri lahjat? Ne täytyy hankkia pian, tai kaupoista on kaikki loppu.

”Claire, jutellaanko myöhemmin? Minun on pakko mennä. Nyt on perjantai, ja leikkaussali on varattu minulle – ja tänään on kiireellinen tapaus, kohdunulkoinen raskaus. Kaikki odottavat siellä valmiina. He tietävät, etten koskaan myöhästy leikkauksesta.”

”Ainahan sinulla on jotakin kiireellistä. *Myöhemmin* ei ole mikään aika. Se on sama kuin *ei koskaan*. Niinkö muka vastaat,

kun potilaasi kysyvät laskettua aikaa? Että myöhemmin sitten?” Claire pudisti päätään. ”Ei, heille sinä sanot, että 11. kesäkuuta tai 16. heinäkuuta. Ja todennäköisesti vielä, että tasan kello 15.34.”

Päästessään vihdoinkin lähtemään Marcus oli yksitoista minuuttia jäljessä aikataulustaan. Sitä ei kursittu kiinni kahdeksantoista minuutin matkalla.

Lapsiperheen onnea! Iltapäivällä hän näkisi jälleen monta odotettava äitiä vastaanotollaan. Sivelisi geeliä ja liikuttaisi ultraäänilaitteen anturia heidän vatsallaan. Näyttäisi kuvaruudulta heidän sisällään kasvavan ihmisenalun varjomaisen siluetin.

Katselisi heidän onnellisia kasvojaan. Ihmisten, joiden maailma muuttuisi pian dramaattisesti.

Tiedättekö, mikä teitä odottaa? Kuukausikaupalla unettomia öitä. Ja osa teistä saa hyvästellä entisen elämänsä kokonaan. Arvaattekö, kuinka paljon joudutte molemmat uhraamaan tulevana vuosina? Ja mistä sen tietää, saatteko perheeseen neron, joka parantaa maailmaa, vai kiittämättömän roiston, joka aiheuttaa pelkkää huolta ja murhetta? Elämä on arpapeliä. Lapsi voi olla taivaan lahja... tai pelkkä rasite. Riippuen geneeistä, ympäristöstä, hyvistä vanhemmista, huonoista vanhemmista. Eläintenkin pitämiseen saatetaan vaatia lupa, mutta lapsia saa hankkia kuka tahansa vastuuton idiootti.

Marcus tiesi, että hänen pitäisi suhtautua lapsiin myönteisemmin, muuttaa asennoitumistaan, mutta se ei onnistunut. Tältä hänestä vain tuntui. Päivä päivältä enemmän. Hän teki pitkää päivää sairaalassa. Päivysti usein, teki töitä viikonloppuisin. Hän piti edelleen yhteyttä pariin vanhaan koulukaveriinsa. Yksi heistä oli tienannut omaisuuksia hedgerahaston sijoitusjohtajana ja oli nykyisin rento ja ruskettunut nautiskelija, jolla oli joukko valkopukuisia avustajia ja vaimonakin superrikas sijoitusjohtaja. He kehuivat olevansa TIKTOK-ihmisiä – koska tekivät töitä vain tiistaisin, keskiviikkoisin ja torstaisin. Mitä elämää!

Toinen vanha kaveri näytti viettävän yhtä rentoa elämää purjehduksenopettajana. Marcus ihaili hänen päätöstään elää vaatimattomasti ja käydä vielä 45-vuotiaana reppureissuilla vaimonsa kanssa.

Joinakin päivinä hän huomasi kadehtivansa kaikkien muiden elämää.

Hänkin tienasi kyllä hyvin ja nautti lääkärin roolin tuomasta arvostuksesta, mutta joskus hän ei voinut olla ajattelematta, että oli tehnyt vääriä valintoja – muun muassa valinnut väärän ammatin. Tai ainakin väärän erikoisalan. Toisinaan hän sai tuottaa iloaikin potilailleen, mutta ei aina. Esimerkiksi tänä aamuna hän joutuisi poistamaan munanjohtimet 39-vuotiaalta naiselta, joka oli jo käynyt läpi yhdeksän vuoden lapsettomuushoidot ja menettäisi nyt lopullisesti mahdollisuuden normaaliin raskauteen. Diagnoosi oli vahvistettu runsaat puolitoista tuntia sitten, eikä aikaa liiennyt tuhlatavaksi.

Marcus kirosi myöhästymistään ja ajoi pientä ylinopeutta Victoria Avenuen kuudenkymppin alueella, baseball-lakin lippa suojana matalalta paistavan auringon häikäiseviltä säteiltä. Rantatien oikealla puolella Saint Aubinin lahdella vesi oli poikkeuksellisen alhaalla. Täydenkuun aika. Tänään hän oli itse yhtä alamaissa.

Hän pakottautui irti mietteistään ja valitsi sihteerinsä Eileenin pikavalintanumeron ilmoittaakseen saapumisaikansa.

Sitten hän katsoi taas tietä ja näki punaiset valot.

Hän lähestyi niitä vauhdilla.

Ja suoraan hänen eteensä oli pysähtynyt nuori nainen, jolla oli punaruskeat hiukset ja lenkkivaatteet. Nainen tuijotti häntä kauhuissaan.

Seisoi kuin lamaantuneena.

Kädet vatsansa päällä.

Ei hemmetti, ei hemmetti.

Hän iski jarrut pohjaan.

Pyörät lukkiutuivat. Auto lähti luisuun. Kääntyi vasemmalle, sitten oikealle ja taas vasemmalle renkaat kirskuen ja savuten.

Hyvä luoja!

Hän ajoi suoraan naista kohti. Mutta enää vain avuttomana matkustajana.

4

Perjantai 7. joulukuuta

Porsche pysähtyi kymmenen sentin päähän Georgiesta. Kymmenen *senttimetrin*. Vielä parikymmentä päälle, niin se olisi iskeytynyt häneen.

Georgie tuijotti autoa vähän aikaa järkyttyneenä. Tuulilasin takana istuva ajaja, jolla oli aurinkolasit silmillä ja lippalakki, näytti myös pelästyneeltä. Georgie pudisti päätään, levitti kätensä ja sanoi raivoissaan: "Ei ole totta!"

Marcus avasi ikkunan ja nojautui hieman ulos. Sitten hän näki naisen kunnolla ja jähmettyi.

Lynette.

Oliko siinä tosiaan Lynette? Kaikkien näiden vuosien jälkeen?

Ei, ei se ollut mahdollista. Ei voinut olla. Vai voiko?

"Ajoit päin punaisia!" nainen sanoi vihaisesti. "Oletko värisokea?"

"Olen pahoillani", Marcus sanoi. "Olen -"

Nainen pudisti päätään ja lähti juoksemaan.

Marcus tuijotti häntä ihmeissään. Vanhat tunteet tulvahtivat taas mieleen.

Nainen oli juuri sellainen kuin hän kuvitteli Lynetten olevan nyt – kolmisenkymmentä vuotta myöhemmin. Upea kaunotar, ihastuttava ja todella timmissä kunnossa.

Olisipa ironista, jos hän olisi ajanut naisen yli ja tämä oli tosiaan Lynette.

Saattoiko se olla edes mahdollista? Ainakin se olisi uskomaton sattuma.

Tai kohtalo.

Hän ei ollut koskaan yrittänyt etsiä Lynetteä – eihän hän edes tiennyt Lynetten sukunimeä. Sitä paitsi hän tajusi hyvin, että koko romanssi oli ollut korkeintaan koulupojan ihastusta. Tämä hetki palautti silti sen kesän elävästi mieleen. Sen tytön. Kaikki kömpelöt, kiihdyttävät hetket, jolloin tyttö oli hyväillyt häntä, hetket, jotka hän oli elänyt uudelleen lukemattomia kertoja mielessään. Ja eli joskus vieläkin rakastellessaan Clairen kanssa. Ajatteli sitä, mitä Lynette oli luvannut. Luvannut, mutta ei koskaan toteuttanut.

Joku tööttäsi hänen takanaan. Iso valkoinen pakettiauto.
Valot olivat vaihtuneet vihreiksi.
Marcus heilautti pahoitellen kättään ja katsoi punatukkaista
naista vielä nopeasti.
Ja sitten pidempään.
Voiko nainen olla Lynette?
Hän tunsu liikahduksen nivusissaan. Hän oli kiihottunut.

5

Perjantai 7. joulukuuta

Georgie Maclean sai vihdoinkin kellonsa käyntiin mutta huomasi harmikseen, että se oli jättänyt tallentamatta tiedot kahdelta viimeiseltä maililta. Ja juuri tänään, kun hän rikkoi varmasti viiden mailin ennätyksensä, mikä oli hänen tilassaan sinänsä uskomatonta.

No, hitot siitä.

Hän vapisi edelleen järkytyksestä. Perhanan Porsche-kuski, mikä idiootti. Hän taputti taas rauhoittavasti vatsaansa, jonka uumenissa kasvoi pienen pieni ihminen, vasta muutaman millimetrin pituinen mutta päivä päivältä isompi.

Hän oli nyt 41-vuotias ja tiesi liiankin hyvin, että hänen biologinen kellonsa tikitti hillitöntä vauhtia, kuin pikavaihteella. Siksi hän oli niin suunnattoman onnellinen tultuaan vihdoinkin raskaaksi, vuosikausien yrittämisen jälkeen. Hän oli jättänyt asian viime tintaan, alkanut yrittääkin lasta vasta 33-vuotiaana löydettyään lopultakin miehen, jonka kanssa hän halusi perustaa perheen – Mike Chandlerin, rankan yhtenäiskoulun opettajan Lontoosta. Hän itse toimi siihen aikaan liikunnanopettajana. Vuosien tuloksettoman yrittämisen jälkeen gynekologi havaitsi, että hänellä on kohdun taakse kallistuma – retroversio – mutta ei suositellut leikkausta, koska sen ei pitänyt estää raskaaksi tuloa. Mutta mitään ei edelleenkään tapahtunut. Sitten Mike sai tietää kärsivänsä heikosta spermanlaadusta. Ja kun se asia oli hoidettu, selvisi, ettei Georgien kohdunkaulan limakalvo toiminut normaalisti.

Georgie muisti käynnin Hampsteadissa mukavalla vanhemmanpuoleisella lääkäriä, joka oli auttanut hänen hyvää ystäväänsä lapsettomuusongelmissa. Maatessaan tutkimuspöydällä jalat telineissä miehen suorittaessa tähytystä hän oli ihmetelty ääneen, miten hitossa kukaan voi koskaan tulla raskaaksi. Hän muistaisi koko loppuelämänsä mitä mies oli vastannut vahvalla skottimurteellaan: ”Täytyy muistaa, rouva Chandler, että maailmassa harrastetaan tavattoman paljon seksiä.”

Tästä olivat alkaneet useamman vuoden lapsettomuushoidot. Georgie oli kirjannut kuukautiskiertonsa älylaitteilleen. Harrastanut seksiä, kun ovulaatiotesti ja asianomainen sovellus niin määräsivät. Sitten olivat seuranneet kalliit ja raskaat hedelmöityshoidot. Ne jos mitkä kuihduttavat romantiikan suhteesta. Lopulta heidän liittonsa oli päättynyt hyvin tuskalliseen eroon. Mike oli löytänyt pian toisen naisen, opettajakollegan, joka odotti nyt hänen lastaan, ja Georgie oli alkanut taas käyttää tyttönimeään.

Äkkiä häntä alkoi oksettaa, kuten nykyisin vähän väliä. Kun olo taas helpotti, hän suuntasi rannalle Old Station Cafen ohitse, juoksi pyörätien yli ja jatkoi matkaa lahden myötäisesti vasemmalle Saint Helierin suuntaan. Alhaalla rannalla oli väkeä ulkoiluttamassa koiriaan. Jotkut niistä juoksivat vapaina laskuveden paljastamalla määrällä mudalla. Kauempana lahdella, sataman itäpuolella, kohosi Elisabetin linna kivikkoisella saarellaan. Näin laskuveden aikaan sinne pääsi kävellen pengertietä pitkin.

Georgie oli tullut Jerseyyn ensin vain kesäksi vanhan ystävänsä Lucyn kutsusta, toipuakseen traumaattisesta avioerostaan. Hän oli tuntenut Lucyn alakoulusta lähtien. Tämä oli muuttanut saarelle aiemmin siskonsa kanssa ja kouluttautui parhaillaan ravitsemusterapeutiksi. Georgie ihaili hänen innostustaan ja tarmoaan opiskella uutta. He olivat molemmat ottaneet ison askelen vaihtamalla ammattia reilusti päälle kolmekymppisinä, ja heistä oli valtavasti tukea toisilleen. Totta puhuen he nauroivat yleensä jo parissa minuutissa vedet silmissä kun tapasivat, mikä tapahtui usein. Heitä sanottiinkin jo viiden vanhoina ”kahdeksi kikattajaksi”. Nimi oli jäänyt elämään, ja he olivat siitä mielissään.

Jerseyyn muutettuaan Georgie oli pian tutustunut erääseen kiinteistönvälittäjään, mutta suhde oli päättynyt lyhyeen. Hän ei ollut silloin vielä valmis palaamaan Lontooseen, ja Jersey oli tuntunut kaikin puolin ihastuttavalta – sen rauhallisempi elämänmeno, kaunon maisemat ja hiekkarannat ja saaren yhteisön tarjoama turvallisuudentunne. Niinpä hän oli päättänyt jäädä. Hänet oli hyväksytty vakituiseksi asukkaaksi, ja nyt hän aloitteli uraa kuntoohjaajana. Hänen yrityksensä nimi oli Fit For Purpose.

Saari, jota hän nyt kutsui kodikseen, oli varsin pieni, vain kahdeksan kilometriä leveä ja kuusitoista pitkä, mutta tuntui huomattavasti

suuremmalta. Yksi hänen asiakkaistaan, joka oli asunut koko ikänsä Jerseyssä, kertoi pinta-alan kasvavan jopa kolmanneksella laskuveden aikaan. Se oli helppo uskoa, kun näki, kuinka valtava alue veden alta paljastui.

Lisäksi saarella oli satoja kilometrejä teitä ja kujia ja lähes joka kolkassa häikäisevän kauniit rantamaisemat. Ainoa kaupunki Saint Helier, jonne hän juuri suuntasi, oli satamineen, kävelykatuineen ja lukuisine liikkeineen ja puoteineen melko kookkaan tuntuinen, kuin bonsaiversio Englannin suurkaupungeista.

Ainoa kummajainen oli Saint Helierin tunnetuin maamerkki, sairaalajätteen polttouunin korkea savupiippu. Georgie oli aina ihmetellyt, miksi sitä ei naamioitu millään tavalla, vaikka saaren kaueutta muuten vaalittiin innokkaasti. Mutta piippukaan ei himmentänyt hänen ihastustaan Jerseyyn. Ja eniten hän arvosti sitä, että saarella oli niin turvallista. Rikoksia tehtiin niin vähän, että täällä uskalsi juosta aivan vapaasti, myöhään illallakin, eikä hän koskaan edes lukinnut autoaan.

Georgie ohitti suljetun jäätelökioskin ja saapui esplanadille, jonka varrella sijaitsi suuri osa Jerseyyn pankeista. Varjostaessaan silmiään talviselta auringonpaisteelta hän ei huomannut Porschea, joka oli tehnyt U-käännöksen ja ajoi nyt häntä vastaan. Hitaasti. Mutta ei niin hitaasti, että olisi pistänyt silmään.